15/05/2021

Δέκα άγνωστοι και ανώνυμοι Άγιοι

/ Αγιορείτικα

Από το Γεροντικό του Αγίου Όρους

Ο Κύριλλος Μοναχός, Γέροντας της Καλύβης «Τίμιος Σταυρός» των καλλιτεχνών αγιογράφων Ανανναίων και Δίκαιος της Ιεράς Σκήτης της Αγίας Άννης, κατά το σωτήριον έτος 1977-1978, μας διηγήθηκε ότι στις 20 του μηνός Σεπτεμβρίου 1977, ήρθε στο Κυριακό – κεντρικός ναός Σκήτης – ένας Λιβανέζος χριστιανός ορθόδοξος, ο οποίος είπε ότι λόγω της εμπόλεμης καταστάσεως στην πατρίδα του, ήταν πρόσφυγας κι έμενε στη Πόλι Κανά της Γαλιλαίας.

Ο Λιβανέζος ζήτησε, από το Δίκαιο, Πατέρα Κύριλλο, να του δείξει το δρόμο που οδηγεί στην κορυφή του Άθωνα. Ο Π. Κύριλλος πρόθυμα έδειξε το δρόμο που ζητούσε, κι ο ευλαβής αυτός προσκυνητής ξεκίνησε για την κορυφή, η οποία φτάνει τα 2.030 μ. ύψος και επειδή χρειάζονται περισσότερο από 4 ώρες οδοιπορία, από την Αγιάννα μέχρι να φθάσει στην κορυφή, όπου υπάρχει και μικρό εκκλησάκι επ’ονόματι της «Μεταμορφώσεως του Κυρίου», έπρεπε να φύγει πρωί.

Για το λόγο αυτό, ο Λιβανέζος έφυγε πολύ πρωί και το βραδάκι γύρισε πάλι στο «Κυριακό» της Σκήτης, φιλοξενήθηκε και κοιμήθηκε. Την άλλη μέρα, μετά τη θεία λειτουργία, ετοιμάστηκε για να φύγει, αλλά θυμήθηκε να ρωτήσει κάτι που δεν μπόρεσε να καταλάβει και του έκανε ιδιαίτερη εντύπωσι. Έτσι μπροστά σε άλλους Πατέρες της Σκήτης, με τα λίγα σπασμένα Ελληνικά που μιλούσε είπε, πως όταν κατέβαινε από την κορυφή του Άθωνα, στην τοποθεσία που λέγεται «Βαβύλα» εκεί που αρχίζει ο πολύς κατήφορος, αισθάνθηκε υπερβολική κούραση και θέλησε λίγο να καθήσει να ξεκουραστεί. Εκεί που πήγε να βρει κατάλληλο μέρος, ξάφνου βλέπει μπροστά του ένα σπίτι απο το οποίο βγήκαν δύο σεβάσμιοι Μοναχοί, οι οποίοι τον δέχθηκαν μέσα στο σπίτι και του πρόσφεραν σύκα νωπά φρέσκα και γλυκό νερό, έφαγε και ήπιε το κρύο νερό, και όπως είπε, τόση γλύκα και νοστιμιά αισθάνθηκε, που δεν μπορούσε να την περιγράψει, αλλά και κατά περίεργο τρόπο όλη η κούραση που είχε, μετά από το κέρασμα, εξαφανίστηκε.

Μέσα στο κλουβί αυτό είδε δέκα σεβάσμιους Μοναχούς, τους οποίους είδε να στηρίζωνται, ο καθένας τους, πάνω σε μια γυριστή στη μέση μονόξυλη μαγκούρα και με το κομποσχοίνι στο χέρι όλοι να προσεύχωνται.

Τους ρώτησε, πόσον καιρό έχουν που μένουν εκεί; Κι αυτοί του απάντησαν πως έχουν πάρα πολλά χρόνια, και δεν κάνουν σχεδόν καμία άλλη εργασία, παρά να προσεύχονται για όλο τον κόσμο. Αυτό κίνησε την περιέργεια του Λιβανέζου, κι όταν έφυγε σ’ όλο το δρόμο, όπως έλεγε, σκεφτόταν αυτό που του είπαν ότι έχουν πάρα πολλά χρόνια εκεί προσευχόμενοι, ενώ η ηλικία τους δεν έδειχνε να είναι και πολύ μεγάλη και γι’ αυτό ρωτούσε το Δίκαιο και τους Πατέρες. Πώς του είπαν αυτοί οι Μοναχοί, που φαίνονταν να είναι της ίδιας ηλικίας, ότι ασκητεύουν πάρα πολλά χρόνια εκεί;

Ο Δίκαιος Πατήρ Κύριλλος, και οι άλλοι Πατέρες της Σκήτης έμειναν έκθαμβοι και κατάπληκτοι, από την αποκάλυψη αυτή, που προφανώς ο Πανάγαθος Θεός «κρίμασιν οίς Αυτός οίδε» έδειξε στον Λιβανέζο, διότι όλοι γνωρίζουν, πως στο μέρος εκείνο δεν υπάρχει ούτε σπίτι, ούτε Μοναχοί να μένουν εκεί κοντά στην περιοχή αυτή. Τότε όλοι με ένα στόμα και μια καρδιά δόξασαν το Θεό και είπαν στον ξένο ευλαβή προσκυνητή: «Αδερφέ, δώσε δόξα και ευχαριστία στο μεγαλοδύναμο και παντοδύναμο Κύριο και Θεό μας, που σε αξίωσε να ιδείς εκλεκτούς δούλους και Αγίους του, διότι αυτούς που είδες εσύ χτες δεν ήσαν Μοναχοί, αλλά ήσαν Άγιοι και Όσιοι Πατέρες του Όρους, τους οποίους κανείς από μας δεν αξιώθηκε να ιδεί, αλλά κατά καιρούς έχουν φανερωθεί σε μερικούς ευλαβείς Μοναχούς και σε καλούς και ευλαβείς χριστιανούς προσκυνητές, ένας από τους οποίους φαίνεται πως θα είσαι και εσύ!!! Ο Λιβανέζος ανεχώρησε ευλογών και δοξάζων τον Θεόν, τον «Θαυμαστόν εν τις Αγίοις Αυτού».